

KIB 2017. Lidt baggrundsstof om Filippinerne:

Geografi: Den Filippinske Republik er et selvstændigt land i det vestlige Stillehav. Hovedstaden hedder Manila. Filippinerne består af 7.107 øer. De 3 største områder er Luzon, Visayas og Mindanao. De er repræsenteret ved 3 stjerner i flaget. Ca. 1.000 af øerne er beboede – 11 øer udgør 95 % af den filippinske landmasse. Filippinerne er meget udsat for jordskælv og tyfoner i kraft af landets beliggenhed – i gennemsnit er der 20 tyfoner om året! Der er dog sket en forøgelse af voldsomme tyfoner i det sidste årti. Yolanda i 2013 var en kategori 5 super-tyfon. Det er den voldsomste indtil dato - tusinder døde.

Der er et betydeligt antal af planter og dyrearter, som kun findes i Filippinerne. Havet rundt om Filippinerne har verdens højeste havbiologiske biodiversitet. Klimaet er enten tropisk regnskov, tropisk savanne, tropisk monsun eller fugtigt subtropisk klima med høje temperaturer, tryggende fugtighed og masser af regn. Der er to sæsoner i landet: den våde og den tørre sæson. De 7 varmeste måneder er fra marts til oktober. Maj er den varmeste måned, og januar den koldeste. Klimaforandringer har påvirket landet rigtig meget og resulteret i ødelæggende storme og tørkeperioder.

Historie (meget kortfattet): Filippinerne menes at gå mindst 67.000 år tilbage til ankomsten af mennesker i primitive både eller på tømmerflåder. Negerstammer befolkede øerne, som efterhånden blev fortrængt af "Austronesians". Denne befolkning var lagdelt i jæger-samlere, krigere, mindre rigmandsstyre og maritime fyrstendømmer. De små maritime stater blomstrede fra det første årtusinde.

I 1565 begyndte den spanske kolonisering. Spanierne formåede at samle næsten hele øriget, som indtil nu havde bestået af uafhængige kongedømmer, og de fik trængt den øgede muslimske befolkning tilbage mod syd. Spanierne kom med det første udkast for landet til at blive kendt som Filippinerne. Spanierne grundlagde skoler, universiteter og nogle hospitaler i Manila. I 1863 blev almen uddannelse gjort gratis og sådan var det i hele den spanske kolonitid, hvilket betød, at de indfødte fik uddannelse. I 1896 begyndte den filippinske revolution imod spanierne og kulminerede i grundlæggelsen af Den Første Filippinske Republik. Men Parisertraktaten i slutningen af den spansk-amerikanske krig overgik kontrollen af Filippinerne til USA. Dette var ikke godkendt af oprørsregeringen for Den Første Filippinske Republik. I 1899 erklærede den USA krig. Krigen/Konflikten endte i 1902. USA havde i 1898 etableret en militær regering i Filippinerne. I 1901 indsattes en civil regering. Først i 1946 blev Filippinerne uafhængig af USA. Forberedelserne til en total uafhængig stat blev afbrudt af japanernes besættelse under Anden Verdenskrig.

Sidst i 1960'erne og først i 1970'erne opstod der studenteroprør. Præsident Ferdinand Marcos indførte militær undtagelsestilstand. Den fredelige og ublodige folkets revolution i 1986 bragte Marcos til fald og førte til demokrati i landet. Perioden herefter har været præget af politisk ustabilitet og hæmmet økonomisk produktivitet. Dog er der de sidste år kommet gang i den økonomiske vækst, så Filippinerne nu vil være blandt verdens 11 største økonomier.

Politik: Filippinerne har et demokratisk styre. Præsident Benigno S. Aquino III's periode ender i 2016. Filippinerne regeres som én stat med undtagelse af den autonome, muslimske region Mindanao, som i århundreder har været muslimsk. Denne landbrugsmæssige rige ø står langt tilbage med infrastruktur, uddannelse og levevilkår. Dette har fostret oprørsgrupper som Moro National Befrielses Front og Moro Islamiske Befrielses Front. De sidste 17 år har regeringen forsøgt at forhandle med disse grupper for at få en retfærdig og varig fred. Resultatet blev et forslag om en grundlov for Bangsamoro Autonome Region, en politisk struktur for det muslimske Mindanao, som man håber, vil løse op for konflikterne. Følelseladede

debatter føres hele tiden i kongressen. Kvinders deltagelse i politik er 17 % eller mindre end 1/3 af befolkningen. Nogle af årsagerne er de mangfoldige opgaver, stereotype opfattelser af køn og mangel på politisk uddannelse. Der har været to kvindelige præsidenter: Corazon Aquino (1986-1992) og Gloria Macapagal-Arroyo (2001-2010), men de var formet af deres politiske familier med patriarkalske strukturer.

Økonomi: Økonomien er nu en af Asiens hurtigst voksende. Filippinerne er gået fra at være landbrugsland til at være et industrisamfund. Filippinerne er blandt de største migrantlande. De fleste arbejder i Golf staterne; de bidrager i høj grad til Filippinernes sociale opbygning. 90 % af hushjælpen i Golfstaterne er kvinder. Alle arbejderne udenlands er udsat for udnyttelse, magtanvendelse og diskrimination.

Vigtigste eksport: semi-sporvogne/omnibus/tog, elektronik, transportudstyr, tøj, kobbervarer, olie produkter, kokownødder og frugter. Handelspartnere: USA, Japan, Kina, Singapore, Sydkorea, Holland, Hong Kong, Tyskland, Taiwan og Thailand. Filippinerne omtales som en af "tigerøkonomierne" sammen med Indonesien, Malaysia og Thailand. Men de store problemer forsvinder ikke: stor forskel på indkomst og vækst i landets forskellige regioner og mellem rig og fattig; korrupsion og infrastrukturelle problemer.

Jeepneys er de mest populære til offentlig transport. De er blevet et allestedsnærværende symbol på filippinsk kultur. Motoriserede trehjulede er især i landområderne meget almindelige; i Manila er tog meget populære. Også busser og taxaer er vigtige i byområder. Det er nødvendigt for en voksende økonomi at have god offentlig transport, især fordi så mange kvinder og mødre arbejder udenfor hjemmet.

Telekommunikationsmarkedet blev frigivet i 1995, hvilket betød mange udbydere af service til mobil, fastnet, internet og andre ting. Der er 9 internationale teleselskaber.

Turistindustrien bidrager med 5,9 % af filippinernes "hjemme-produkt" og 10,2 % af valutaindtjeningen. Strandene, bjergene, regnskovene og øerne er de mest populære turistmål. Desværre er der også turistsex-industri, også med børn, selvom prostitution er illegal.

Befolkningen: Filippinerne har en tilvækstrate på 2,04 % - en af de højeste i Asien. I 2014 nåede man op på over 100 mill. indbyggere. Befolkningen er meget ung. 31 % er mindreårige. Befolkningen er sammensat af forskellige grupper: Agtas, et oprindeligt, mørkhudet folk udgør en minoritet. Den oprindelige befolkning er tæt knyttet til oprindelige malajer og indonesere. Den største etniske gruppe består af indvandrede stillehavsfolkeslag, som har boet i Filippinerne i hundredvis af år, før europæerne og amerikanerne kom til, mens der i de sidste 100 år er kommet kinesere, japanere og andre asiater.

Der er mellem 120 og 170 talte sprog. Med dialekter er der flere end 300 udover hele øriget. Siden 1930'erne har regeringen fremmet brugen af det nationale sprog: filipino, baseret på tagalog. Engelsk anses for at være det officielle sprog for kommunikation og instrukser. Det tales og forstås vidt omkring, især i byerne.

Uddannelse: I Filippinerne er uddannelse baseret på ideer fra både øst og vest, og filosofien er påvirket af USA, Spanien og de omkringliggende asiatiske lande. 96 % af kvinderne og 95 % af mændene kan læse. Man begynder i skole som 4-årig og slutter med gymnasiet. Skolegang betales af regeringen, men der er også private skoler. Grundskolen er gratis, selvom den voksende befolkning udfordrer regeringsskolerne.

Kvinder med en uddannelse har bidraget rigtig meget til landet. Maria Orosa (1893-1945) var pionér indenfor fødevareteknologi og opbevaring af mad. Hun ønskede, at alle filippinske familier skulle være selvforsynende med mad, sundhed og ernærings. Efter at have haft elendige jobs for at spare sammen til en uddannelse i USA, opnåede hun eksamen i farmaceutisk kemi, fødevarer kemi og apotekerkunst.

Fe del Mundo (1911-2011) var den første kvinde, der fik adgang på Harvard Medical School i USA, i 1936 – mere end 10 år før skolen officielt lod kvinder studere. Hun var også den første kvinde, der fik titlen Filippinernes Nationale Videnskabsmand i 1980, og hun grundlagde det første børnehospital i Filippinerne.

Religion: Filippinerne var meget influeret af hinduistisk religion, litteratur og filosofi fra Indien i de første århundreder af den kristne æra. Som resultat af spaniernes kolonisering er kristendommen

hovedreligionen; mere end 80 % af befolkningen er romersk-katolske. Den filippinske stat er sekulær. Der er adskillelse mellem stat og kirke. De fleste muslimer bor i Moro regionen, og de er Sunni muslimer. Traditionel filippinsk religion praktiseres stadig af ca. 2 % af befolkningen, især blandt urbefolkningen. Disse religioner er ofte sammensmeltet med kristendommen og islam. Animisme, folkereligion og shamanisme forbliver nærværende som understrømme i hovedreligionerne. Mindre end 1 % af befolkningen er ikke-religiøse.

Der er samarbejde mellem Den Romersk Katolske Kirke og de protestantiske kirker, f.eks. med den økumeniske bedeuget for kristen enhed. Fælles interesser kan være baseret på emner, som f.eks. minedrift; her appellerede kirkerne om ophævelse af loven om miljø og minedrift. De argumenterede, at de påståede økonomiske goder lovet af de internationale selskaber ville resultere i udslettelse af landsbyer, især ville det gå ud over de oprindelige folk, som også ville få en øget sundhedsrisiko og deres nærmiljø ville blive skadet.

Pave Frans besøgte landet i 2015. Millioner deltog i messerne, også ikke-katolske ledere. Hans budskab om barmhjertighed og medlidenhed var til trøst for dem, der var blevet ramt af tyfon og jordskælv i Visayas. Han besøgte Leyte provinsen, hvor flere end 14.5 mill. mennesker var berørt af katastrofen. Et år efter tyfonen Yolanda var der stadig en million hjemløse mennesker.

I adskillige protestantiske kirker kan kvinder efter at have studeret teologi blive ordineret. Kvinder kan også blive biskopper (The United Church of Christ in the Philippines), kirkepræsidenter, diakoner og undervisere. Et magasin "I Guds billede nu" er et mødested for feminist teologi i Asien; mange af bidragsyderne er filippinere. Foreningen "Kvinder i Teologi" findes både nationalt og regionalt i Filippinerne.

I 2011 blev benediktinernonnen, Søster Mary John Mananzan, nomineret blandt 100 andre i verden af "Women Deliver" for at integrere feminisme i tro i Filippinerne. Hun var medstifter af og formand for *Gabriela*, en sammenslutning af kvindeorganisationer, som fremmer kvinders rettigheder.

Filippinske kvinder: Før spaniernes kolonisering i det 16. århundrede besad kvinder en relativ høj status i samfundet. Kvinderne hos de oprindelige folk navngav deres børn, arvede ejendom, var engageret i handel og industri eller efterfulgte landsbyens leder i tilfælde af mangel på en mandlig arving. De oprindelige fællesskaber tillagde drenge og pige afkom lige stor betydning. De delte arven ligeligt mellem børnene, og de garanterede uddannelse til begge køn. Alle blev oplært i husarbejde. Kvinder havde helt lovligt ret til selv at starte forretning; de beholdt, hvad de havde bragt med ind i ægteskabet. De havde samme bevægelsesfrihed som mænd. Der findes ingen historiske optegnelser om prostitution, og skilsmisellovene garanterede lige rettigheder for begge. Kvinder havde også en væsentlig rolle i lovgivning og som guvernører/chefer. I 2015 var 4 af de 23 medlemmer af senatet kvinder.

Kvinder havde en vigtig rolle i den traditionelle religion. *Babaylan* (shaman eller religiøs healer) var almindeligvis en kvinde, formidler mellem den menneskelige og den åndelige verden. *Babaylan* fungerede som opbevaringssted for folks viden, healer, opretholder af folks tro og én af de tre piller i samfundet sammen med *Datu* (landsbyens overhoved) og *Panday* (smeden). Traditionen med *babaylan* (den vise) er også i dag i live, f.eks. i provinsen Antique på øen Panay.

Babaylan: de spanske kolonister introducerede feudalismen, hvilket førte til kvinders underordnede stilling i forhold til mænd i hele øriget. Kvinder skulle nu at være søde, føjelige, lydige og selvopofrende. Den oprindelige kvinde blev en overbeskyttet, frygtsom pige, som modtog uddannelse bestemt for kirke, køkken og børn. Hendes mest basale rettighed, kontrol over egen krop inkl. reproduktive valg, er indtil i dag endnu ikke genvundet.

Der var dog kvinder, der modsatte sig spaniernes kolonisering ligesom mange *babaylan'er* modsatte sig kristendommen. I 1896 under den filippinske revolution for uafhængighed af Spanien tjente de som informanter, var involveret i revolutionspropagandaen og som opretholdere af dokumenter. Nogle greb til våben som Gabriela Silang, som påtog sig sin mands militære post efter hans død.

Filippinske kvinder er modige og fulde af ressourcer. I dag påtager kvinder sig rollen som familieforsørgere ved at tage til udlandet og arbejde. Landet slingrer under den vaklende sociale omkostning, når kvinder forlader hjemmet for at arbejde udenlands. Regeringen angiver en årlig indkomst fra disse kvinder til 26 billion US dollars, og det øges for hvert år, idet flere både mænd og kvinder arbejder udenlands!

Udnyttelsen og undertrykkelsen af kvinder intensiveredes under USA's kolonistyre sidst i 1900. Kolonistytret og det halv feudale samfund opretholdt godsejmentaliteten og introducerede kapitalistisk produktion til eksport. Mange kvinder blev "forflyttet" for at blive billig arbejdsreserve. Prostitution blev organiseret med kabaret'er og natklubber i plantagerne omkring USA's militærbaser.

Japansk militær ankom i 1940'erne, og det ødelagde samfundet og var årsag til sult, ødelagde ejendomme, og familier blev splittet. Voldtægt og misbrug af kvinder blev udbredt, mange blev bortført med magt til militærlejre for at "tjene" som "glædespiger" for den seksuelle frigørelse/frigivelse for japanske soldater. Nogle japanere har undskyldt dette. I dag investerer Japan i Filippinerne og hjælper gennem Den Offentlige Udviklings Assistance.

Den filippinske økonomi er stadig afhængig af landbrug, er eksport orienteret og afhængig af import; den kæmper med at blive en industri økonomi. Selvom der har været to kvindelige præsidenter, er de fleste filippinske kvinder stadig fattige og er dermed sårbare overfor misbrug og udnyttelse. Forfatningen foreskriver lige rettigheder, men alligevel diskrimineres de filippinske kvinder i praksis og behandles som underordnede i hjem, kirke og samfund.

De filippinske kvinder mærker forskellige former for undertrykkelse i deres omgivelser. En indfødt ung kvinde fra oplandet uden uddannelse vil være mere i fare for at blive lokket til prostitution eller til at blive sendt udenlands (menneskehandel). Det filippinske samfund måler en kvindes værd efter evne til selvopofrelse, lydighed mod autoriteterne og evne til at finde sig i mænds beslutninger. Den kirkelige undervisning i almindelighed fastholder og fremmer disse idealer for kvinderne. Ifølge det nationale statistikkontor har 1 ud af 5 kvinder mellem 15-49 år været udsat for fysisk vold. Dertil kommer seksuel, psykisk og økonomisk vold samt menneskehandel. Filippinerne har vedtaget adskillige love, der beskytter kvinder mod vold: anti-seksuel pine/plage, anti-voldtægt og voldtægtsofre-assistance og beskyttelse, anti-menneskehandel, anti-vold mod kvinder og børn – på trods af disse love har det ændret meget lidt på kvindernes stilling

Filippinerne nationale Kirkeråd har sørget for uddannelse og træning af kvindelige ledere i medlemskirkerne for at bortskaffe vold mod kvinder. Baptistkirken, Metodistkirken og United Church har hat en fortløbende kampagne for at afskaffe vold mod kvinder og børn. Kampagnen "Flyv med en dues vinger" varede 3 år og dækkede Luzon, Visayas og Mindanao, og var målrettet kvinder, mænd og ungdommen. På øen Romblon indgik en økumenisk kvindegruppe en aftale med politiet og kontoret for social velfærd, som opmuntrede kvinder til at melde vold til øvrigheden. En effektiv kampagne involverer en kombination af at studere Bibelen, loven, forsvaret, liturgien og af at arbejde tæt sammen med andre kvinde organisationer og lokale myndigheder.

I februar 2015 sluttede mere end 3.000 studenter, lærere og nonner fra en skole i Manila sig til kampagnen "1 billion på benene" og dansede i gaderne for at gøre en ende på vold mod kvinder og børn.

Bededagen I Filippinerne: Protestantisk kristendom kom til Filippinerne sent i det 19. århundrede. Disse kristne kirkesamfund kom med nordamerikanske missionærer under den amerikanske besættelse. Missionærernes koner introducerede Bededagen, hvilket fik kvindelige ledere i forskellige protestantiske kirkesamfund til at mødes. I 1947 organiseredes Kvindernes Forenede Evangeliske Råd – i dag kendt som CWUP (Church Women United of the Philippines). Hovedopgaven er Kvindernes Internationale Bededag, som CWUP de sidste 70 år har koordineret gennem den nationale Bededagskomite.

Medlemmerne af Filippinernes Nationale Bededagskomite er fra 9 kirkesamfund: Den Episkopale Kirke, Baptistkirken, Kalipunan ng kababaihang UNIDA Ekyumenikal, Den Lutherske Kirke, Frelsens Hær, United Church, Kapisanan ng mga Kababaihan ng IEMELIF, Den Uafhængige Kirke og Metodistkirken.

Bededagsbevægelsen har deltaget i møder sammen Fellowship of the Least Coin for at fremme økumeni. Vi har hjulpet de overlevende fra natur og menneskeskabte ulykker gennem pastorale besøg og økonomisk støtte, ligesom vi har hjulpet ofrene for oliekatastrofen i 2004 på øen Guimaras, eller efter tyfonerne Milenio og Frank, der strøg henover Visayas i 2007. I Mindoro brugte en kvindegruppe rehabiliteringspengene til at købe frø for.

Church Women United støtter yngre kvinder i økumenisk lederskab. De oplyser om HIV og AIDS, vold mod kvinder og børn og menneskehandel. Dette er de bedste veje for at pleje interesse og økumenisk samarbejde alle steder, hvor Skaberens navn bliver forkyndt.